

Deputaten geestelijke verzorging varenden

Bijbelstudie

De vijfde boetsalm - Psalm 102

Psalm 102 is gedicht in de ballingschap (of eventueel door één van de arme Israëlieten die nog in het land Kanaän mochten blijven).

De dichter is een man die het gaat om de eer van God! Hij voelt zich in Babel niet thuis. De dichter spreekt van zijn persoonlijke nood; hij lijkt ziek geworden in ballingschap en dreigt te sterven in dat vreemde land. Dat is buitengewoon tragisch.

Maar de HEERE is de eeuwige, de Getrouwe, de God van het verbond. Hij zal Israël weer bevrijden en Sion herbouwen.

De opbouw van de psalm is:

Vers 1	opschrift
Vers 2-12	klacht
Vers 13-23	zekerheid van de verhooring
Vers 24-29	klacht, gebed en hoop

Vers 2-12

De dichter spreekt van lichamelijk lijden; hij is ziek.

Vers 4 - "Want mijn dagen zijn vergaan als rook en mijn gebeenten zijn uitgebrand als een haard. Mijn hart is geslagen en verdord als gras." Hij verwoordt wat ziek-zijn voor hem betekent. Dat is verschrikkelijk. Zijn levenstijd gaat in rook op. Gras verdort helemaal. Hij is opgebrand en heeft totaal geen kracht meer. De dichter spreekt van de vergankelijkheid. De woorden "mijn dagen zijn vergaan als rook" en "mijn dagen zijn als een afgaande schaduw" (vers 12) maken duidelijk dat hij de dood op zich af ziet komen. In zijn ziekte werkt de dood! "Ik verdor als gras."

Vers 6 - "Mijn gebeente kleeft aan mijn vlees." Hij is vel over been.

Vers 7 - "Ik ben een roerdomp der woestijn gelijk geworden, ik ben geworden als een steenuil der wildernissen. Ik waak en ben geworden als een eenzame mus op het dak."

Treffend is dat de dichter zich vergelijkt met vogels in een huilende wildernis. Zijn lijden brengt eenzaamheid mee. Hij voelt zich als een verstotene.

Vers 8 - "Ik waak." Zijn gewone levensritme is verstoord.

Vers 9 - "Mijn vijanden smaden mij." Denk bijvoorbeeld aan de vijanden van Job.

Vers 10 - "Want ik eet as als brood." Hij verkeert in diepe ellende en rouw. As eten gaat nog verder dan het zich bestrooien met as.

Vers 11 - "Vanwege Uw verstoordheid en Uw grote toorn." De HEERE heeft hem neder geworpen. Dat is diep ingrijpend! Achter zijn lijden en in zijn lijden voelt de dichter de ontzaglijke toorn van de heilige God.

Vers 13-23

Het valt op, dat in de verzen 13-23 de Naam van de HEERE centraal staat. Let daarop!

De dichter zit niet alleen met zichzelf! Hij zit met zijn volk dat diep in verval is. Het gaat hem om de eer van God! Hij ziet, midden in zijn nood, op God en vestigt al zijn hoop op de HEERE alleen.

De dichter is zwak en sterfelijk, maar de HEERE blijft in eeuwigheid (vers 13). De HEERE woont en troont in Zijn hoge, verheven heiligdom (de verzen 13 en 20). Vergelijk Jesaja 40: 22 en Ps.103: 19.

Eeuwenlang zijn er Israëlieten geweest die de HEERE hebben gevreesd en gediend.

De dichter is gelovig werkzaam met Gods toezeggingen; daar pleit hij op. Hij hoopt op de HEERE: "Gij zult opstaan, Gij zult U ontfermen over Sion, want de tijd om haar genadig te zijn, want de bestemde tijd is gekomen." (vers 14) Dat zet de toon voor de rest van de psalm.

De HEERE is toch Koning! Beloften die in het geloof omhelsd worden, brengen mensen op de knieën. Dat moeten wij ook doen: ons verootmoedigen en de HEERE smeken. "Hoor, hoe een boet'ling pleit." Want de vervulling van de belofte is volstrekt onverdiend.

De dichter mag zich steeds meer op God verlaten: "U bent er, HEERE."

Hij herinnert eraan dat Jeruzalem een ruïne gelijk is. Hij smeekt om Gods ontferming. De HEERE is immers getrouw?! Hij is toch de God van het verbond!

"Gij zult opstaan." (vers 14a), Dat is een rijke belofte! Hoe stond God op? Hij is opgestaan met een Kind.

De Heere Jezus Christus is gekomen in de volheid des tijds.

Christus is aan het kruis genageld. Hij riep: "Het is volbracht!" Dat betekent verzoening van de zonde. Laten we dat in onze tijd vasthouden! Daarin ligt de enige grond waardoor een verloren, doemwaardige zondaar behouden kan worden.

Het kruis betekent ook overwinning. De Heere Jezus Christus heeft aan het kruis de boze machten overwonnen. Wij mogen bidden: "Heere Jezus, Koning van Uw duurgekochte kerk, sta op! om U over ons te ontfermen."

Vers 14c - "De bestemde tijd is gekomen." Hoe wist de dichter dat? Dat wist hij op grond van Gods geopenbaarde Woord, op grond van Gods toezegging aan Jeremia en Daniël bijvoorbeeld.

Vers 15a - "Want Uw knechten hebben een welgevallen aan haar stenen." Ze hopen dat die stenen weer herbouwd worden.

Vers 15b - "Uw knechten ... hebben medelijden met haar gruis." De muren van Sion zijn verpulverd! Het gruis van Sion ligt overal en de tempel is een uitgebrande puinhoop.

Gods kinderen en knechten zijn bewogen met het diepe verval van Sion. Zij kunnen Sion niet herstellen, maar de HEERE kan dat wel. Hij vergadert, bouwt en bewaart Zijn kerk. Dat is gefundeerd in Zijn eeuwig welbehagen. Christus vergadert Zijn kerk uit Joden en heidenen - de eeuwen door.

Als de HEERE ingrijpt, als Hij Zich ontfermt over de verdrukten van Zijn volk, als Hij hoort naar hun klacht en smeekgebed... Dat komt; dat zal gebeuren!

Vers 16 - "Dan zullen de heidenen de Naam van de HEERE vrezen, en alle koningen der aarde Uw heerlijkheid." Zelfs de heidenen zullen diep respect hebben voor de Koning der koningen en de Heere der heren. Zij zullen Hem eer bewijzen.

De HEERE zal Zich ontfermen over de arme dichter niet alleen, maar over heel Sion en zelfs over de nakomelingen. Zelfs over de kinderen die nog geboren zullen worden. (zie de verzen 19c en 29)

Er is een aards heiligdom en een hemels heiligdom. Vanuit het hemelse heiligdom hoort de HEERE het zuchten van de gevangenen. Hij ontfermt Zich; Hij zal de kinderen des doods los maken (vers 21).

Vers 22 - "Opdat men de Naam van de HEERE vertelle te Sion, en Zijn lof te Jeruzalem."

Vers 24-29

De HEERE beantwoordt het smeekgebed van de dichter. Er klinkt duidelijk zekerheid omtrent de verhooring. De dichter noemt de HEERE: "Mijn God." (vers 25) Alleen van de HEERE is verwachting!

Zoals de HEERE Sion kan verlossen, kan Hij ook de dichter redden. Hij smeekt dan ook: "Neem mij niet weg in het midden mijner dagen" (vers 25). Ontferm U over mij; red mij!

Hij ziet de dood voor ogen, maar ...de HEERE is van geslacht tot geslacht; Hij alleen; Hij is absoluut oneindig! De dichter smeekt Hem om redding en leven - uit genade.

De HEERE is de grote Koning. Hij is groter dan hemel en aarde.

Omdat Hij leeft, ontvangen de Zijnen het leven. Er is hoop, bij God vandaan: "De kinderen Uwer knechten zullen wonen en hun zaad zal voor Uw aangezicht bevestigd worden."

Zij mogen leven onder de zegenende handen van de HEERE.

Er is toekomst.

Gespreksvragen

1. De dichter spreekt van zijn nood. We zeggen soms: "Nood leert bidden." Wanneer gaat dat alleen op?
2. Wat kan ons - in heel moeilijke situaties - voor wanhoop bewaren?
3. Hoe krijgen wij oog en hart voor de zaak van de HEERE?
4. "Gij zult opstaan, Gij zult U ontfermen over Sion." Dit is een profetie. Zulke profetieën worden niet in één keer vervuld. Ze worden al méér en meer vervuld en ... volkomen pas bij Christus' wederkomst. Hoe kunnen wij iets van de vervulling zien?
5. "Zij zult opstaan, Gij zult U ontfermen over Sion." Zijn er nu nog zulke beloften?
6. Hoe past de Hebreënbrieff vers 27 toe? (zie Hebr. 1: 10-12)
7. Ziet u een lijn van vers 28 naar Hebr. 13: 8 - "Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en in der eeuwigheid" ? In welk opzicht blijft Christus eeuwig Dezelfde?

8. De dichter van Psalm 119: 126 zegt: "Het is tijd voor de HEERE, dat Hij werke ..." Hoe moeten we dat verklaren?